

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Compendium Totius Tractatus De S. Matrimonij
Sacramento R. P. Thomæ Sanches E Soc. Iesv**

Sánchez, Tomás

Coloniæ Agrippinæ, 1624

22. Confessarius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41559

excaeca, muta, cocles, leprosa,) non reijciuntur, sed suspendunt matrimonium ad eorum euentum, *libr. 5. disputat. 18. numer. 1. usque ad 4.*

64 Conditiones turpes, & impossibiles, sicut reijciuntur à matrimonio, ita etiam reijciuntur à sponsalibus, & vitiantur sponsalia, sicut vitiatum matrimonium per conditionē contrariam substantiæ matrimonij, quando conditio contraria ponitur tanquam implenda post matrimonium. Secus dicendum, quando ante (vt, *contraham tecum, nisi ante initū matrimonium aliam ditiozem, aut pulchriorem inuenero.*) Item conditio contra matrimonij fidem (vt, *si ante matrimonium forniceris*) non vitiat sponsalia; secus de conditione aduersa bono prolis (vt, *si ante matrimonium venena, quibus sterilis efficiaris, sumas,*) *libr. 5. disputat. 17. num. 1. 2. & 3. & libr. 5. disput. 14. num. 3.*

Confessarius.

1 Quoties ignorantia est vincibilis, & culpabilis lethaliter cuiuscumque iuris, vel facti sit, non potest confessarius dissimulare, quamuis admonitio non sit profutura, & quodcunque scandalum pœnitentis sequatur; & tenetur admonere. Et ignorantia, quæ in vno culpabilis est, in alio est inuincibilis. Et quando pœnitens fatetur se deliquisse in modo cōtrahendi, eò quod matrimonium est nullum, & nullitatem inuincibiliter ignoret, debet se habere

bere cum illo, tanquam cum inuincibiliter ignorant. Item scientia speculatiua non facit malam fidem, & licet pœnitens aliquando in mala fide fuerit, nunc autem in bona sit, reputandus est tanquam ignorantia inuincibili laborans, & vt confessor discernat, an sit bona fides, curet bono modo intelligere, an pœnitens credat, se esse in bono statu, vel dubiam conscientiam habeat. Quod prudenter faciendū est, ne ex interrogatis, aut interrogandi modo constitutur pœnitens in dubia fide, qui prius illam conscientiam habebat, *lib. 2. dist. 38. nu. 2. & 3.*

2. Confessarius tenetur admonere pœnitentem, qui ex conscientia erronea credit, aliquid esse peccatum mortale, *l. 2. d. 38. n. 4.* Item tenetur, quando spes probabilis est, vt monitio proficit sine graui scandalo, & detrimento, cuiuscumque iuris ignorantia sit, aut facti. Et casu quo tenetur, non tenetur admonere ante absolutionem; sed satis est post eam, nisi confessor probabiliter credat, ante absolutionem profuturam monitionem, post verò minime, *ibid. n. 5.* Et quando ignorantia est inuincibilis iuris humani, aut facti absq; tertij præiudicio, non tenetur confessarius admonere, vel quilibet alius, quando nulla inde sequitur utilitas: imò sequitur scandalum, vel difficultas, potius tenetur tacere, vt non sequantur inconuenientia dicta, *ib. n. 6. & 7.* Item coniugi neganti debitum ex aliqua causa, existenti quoque
in di-

in dicta ignorantia inuincibili valoris matrimonij, potest confessarius, & tenetur præcipere, vt debitum reddat, & non absoluere, si non proponat; & non mentitur confessarius dicens, illum esse suum coniugem cum reputatione. Et idem dicendum, licet ignorantia sit circa ius diuinum & naturale, & peccatum illud per ignorantiam excusatum sit in detrimentum proximi; etiam tenetur tacere, si existimat, suam monitionem non profuturam, vt quando pœnitens possidet aliquid bona fide non suum, & est difficillimū relinquere illud, vel in usura. Idem dicendum, licet pœnitens suscipiat bene monitionem, medium tamē est difficile propter scandalum, aut infamiam; & confessarius potest differre hanc monitionem in aliud tempus accommodatius, vt profectus sequatur: & est consilium paulatim monere, quando sic conuenit, *ib. nu. 8. 9. 10. & 11.* Item non tenetur admonere confessor, licet si spes, fore vt alius admoneat, *nu. 13.* Tenetur tamen admonere, & aperire veritatem, quando pœnitens dubius interrogat confessorem: secus, quando solus est scrupulus: & hoc intelligitur, quamuis admonitio non sit profutura. Item tenetur, quando ex ignorantia timeatur malum boni communis, vnde fit, si esset scandalum, publica que fama nullitatis matrimonij, teneretur confessor. Item si fructus monitionis non speretur statim: sed pōst. Secus, quando confessarius est proprius

prius

prius parochus, & potest impedimentū probare; tunc enim debet tacere, & dissimulare, quando fructus non speratur, licet spes non proficiendi proueniat ex malitia pœnitentis, *ibid. nu. 14. 15. 16. 17. & 18.*

3 Doctor publicus, siue concionator, tenetur publicè veritatem docere, licet fructus alicuius priuati non speretur, sed scandalum, nisi fuerit pusillorum in tota Republica; tunc enim differenda est ea doctrina in aliud tempus, *l. 2. d. 38. nu. 19.*

4 Confessarij delegati possunt extra diœcesim audire confessiones subditorum Episcopi, qui eos approbavit, *lib. 34. n. 1. & 2.*

5 Confessarius debet & tenetur admonere pœnitentem habentem impedimentum affinitatis, ad petendum debitum, ignorantem inuincibiliter, quando facilis est recursus ad Episcopum, qui in eo dispenset, & credit monitionem profuturam. Secus dicendum, quando non profutura est, & non datur remedium facile Episcopi. Idem dicendum de habente impedimentum cognationis spiritualis, quâuis in hoc casu potest faciliùs dissimulare, *lib. 9. disp. 27. nu. 10.*

6 Confessarius Episcopi potest ipsum absoluerè, & cum ipso dispensare in omnibus, in quibus potest Episcopus cum subditis, etiam in casibus occultis Episcopo concessis per Trident. *Sess. 24. cap. 6. de reform. lib. 8. disput. 3. num. 3.*

7 Confessarius, & parochus non potest dispensare in ieiunijs, esu carniū, obseruatione festorum, & votis, nisi fuerit consuetudo, l. 8. disp. 9. nu. 37.

8 Confessarius, cui committitur dispensatio in foro conscientiae, si declarauit, dispensationem esse validam, aut subrepticam, potest retractare sententiam, & potest alius confessarius adiri, & potest diuidi dispensatio, ita, ut alius dispense, & alius legitime prolem, l. 8. disp. 27. nu. 40.

9 Confessarius occultè reuocatus, vel cuius licentia est irrita ob vitium occultum, & datur communis error, est eligibilis per bullam, l. 8. disp. 34. nu. 14.

Confessio.

1 Confessio vtriusque sponsi impedimenti satis est ad sponsalia, etiam iurata dirimenda; Item sufficit confessio sponsi optantis celebrari matrimonium, non verò recusantis, l. 1. disp. 72. à nu. 1. vsque ad 4.

2 Confessio delicti cum circumstantia excusante valida est, quando nulla alia via potest constare, nisi ex eius confessione; tunc etiam fides adhibenda, quoad delictum, & circumstantiam; ut si quis fateatur se necasse hominem, sed in propriam defensionem, l. 3. disp. 15. nu. 9. § 10.

3 Confessio dotis receptae, de qua non constat, facta per virum, non censetur donatio facta vxori, quando simulatè fit causa honoris, li-